

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a z členiek JUDr. Viery Nevedelovej a JUDr. Ľubice Filovej v právnej veci navrhovateľa: **S.H.T.**, štátnej príslušnosti Afganistan, tadžickej národnosti, moslimského vierovyznania šiítskej vetvy, počas pobytu na území Slovenskej republiky naposledy umiestnený v Pobytovom tábore Opatovská Nová Ves, toho času miesto pobytu neznáme, zastúpený JUDr. M. V., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky – Migračný úrad**, Pivonková č. 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu odporcu č. ČAS: MU-33-32/DS-Ž-2009 zo dňa 05.03.2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Saz/2/2010-84 zo dňa 22.06.2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Saz/2/2010-84 zo dňa 22.06.2010 **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 1Saz/2/2010-84 zo dňa 22.06.2010 potvrdil rozhodnutie č. ČAS: MU-33-32/DS-Ž-2009 zo dňa 05.03.2010, ktorým odporca v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. c/ zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len „zákon o azyle“) zamietol navrhovateľovi žiadosť o udelenie azylu ako neprípustnú.

Krajský súd dospel k záveru, že odporca dostatočne zistil skutkový stav veci a v priebehu azylového konania sa vysporiadal so všetkými skutočnosťami uvádzanými navrhovateľom v súlade s § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v platnom znení (ďalej v texte len „Správny poriadok“) a za takejto situácie následne rozhodol správne a v súlade so zákonom o azyle, keď žiadosť o udelenie azylu zamietol ako neprípustnú v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. c) zákona o azyle. Odporca postupoval správne, keď v prípade navrhovateľa začal dňa 27.10.2009 konanie o prevzatie zodpovednosti podľa čl. 17 Nariadenia Rady (ES) č. 343/2003 z 18. februára 2003 ustanovujúceho kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o azyl podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny v jednom z členských štátov (ďalej len „dublinské nariadenie“) a v zmysle článku 10 ods. 1 tohto nariadenia požiadal grécky azylový úrad o prevzatie navrhovateľa. Keďže Grécka republika na žiadosť o prevzatie zodpovednosti neodpovedala v dvojmesačnej lehote stanovenej v čl. 18 ods. 1 dublinského nariadenia, stala sa členským štátom zodpovedným za prevzatie navrhovateľa a zabezpečenia náležitého prejednanja jeho žiadosti.

Krajský súd v rozhodnutí uviedol, že odporca stručne, vecne a zrozumiteľne odôvodnil svoje rozhodnutie a že zhodne s právnym názorom odporcu zastáva názor, že navrhovateľom udávané dôvody, ako dôvody žiadosti o prejednanie otázky udelenia azylu alebo poskytnutia doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky, nie sú dostačujúcimi dôvodmi na prevzatie zodpovednosti nad rozhodnutím o žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu zo strany Slovenskej republiky v zmysle čl. 3 ods. 2 dublinského nariadenia. Krajský súd sa stotožnil s odporcom, že v prípade navrhovateľa boli splnené podmienky pre zamietnutie žiadosti navrhovateľa ako neprípustnej podľa § 11 ods. 1 písm. c) zákona o azyle a označil ako nedôvodné odvolacie námietky zástupkyne navrhovateľa ohľadne nesprávneho rozhodnutia v tvrdeniach, že neboli naplnené zákonné podmienky pre vydanie rozhodnutia č. ČAS: MU-33-32/DS-Ž-2009.

K námietke ohľadne tzv. doložky suverenity, podľa ktorej môže každý členský štát posúdiť žiadosť o azyl príslušníka tretej krajiny aj keď nie je zodpovedný za jej posúdenie podľa kritérií stanovených v dublinskom nariadení, krajský súd konštatoval, že takýto postup nie je možné členskému štátu žiadnym spôsobom vnucovať ani prikazovať. Ide o rozhodnutie toho ktorého štátu, vykonané príslušným orgánom na základe jeho správnej úvahy, aké konkrétne dôvody bude považovať za relevantné pre prebratie zodpovednosti. Nejde teda o povinnosť odporcu rozhodovať o žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu keďže Slovenská republika nie je zodpovedným štátom za jej posúdenie a preto, ak na základe správnej úvahy dospel odporca k tomu, že v prípade navrhovateľa neexistujú dôvody na prevzatie zodpovednosti za preskúmanie jeho žiadosti, nepostupoval v rozpore so zákonom, keďže jeho správna úvaha nevybočila z medzí a hľadísk ustanovených zákonom.

K odvolacej námietke, že rozhodnutie o transfere navrhovateľa do Grécka by bolo nehumánne a bude porušením jeho základných ľudských práv a slobôd, krajský súd zdôraznil, že členské štáty Európskej únie rešpektujú zásadu nevyhostiteľnosti, v zmysle ktorej nebude nikto vrátený naspäť, aby bol prenasledovaný a z toho hľadiska sa považujú za bezpečné pre štátnych príslušníkov tretích krajín. Grécko je členským štátom Európskej únie, považuje sa za bezpečnú krajinu a Európska komisia neodporučila členským štátom pozastaviť odovzdávanie do Grécka podľa dublinského nariadenia. Príslušný grécky štátny orgán navyše výslovne v akceptácii prevzatia zodpovednosti deklaroval, že prístup navrhovateľa k azylovej procedúre bude možný.

Krajský súd v závere odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol, že nakoľko navrhovateľ dňa 23.03.2010 svojvoľne opustil pobytový tábor Opatovská Nová Ves, na základe čoho bol dňa 30.03.2010 vyradený z evidencie a v čase odvolacieho konania sa nachádzal na neznámom mieste, nasvedčuje táto skutočnosť tomu, že navrhovateľ skutočný záujem o prejednanie jeho žiadosti o udelenie azylu alebo poskytnutie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky nemá ani nemal.

Na základe uvedených dôvodov krajský súd rozhodnutie odporcu, ktorým zamietol navrhovateľovu žiadosť o udelenie azylu ako neprípustnú, potvrdil ako rozhodnutie vydané v súlade so zákonom.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ prostredníctvom právnej zástupkyne odvolanie a žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu, zrušil rozhodnutie odporcu a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. d) a f) Občianskeho súdneho poriadku v platnom znení (ďalej len „O.s.p.“), keďže podľa jeho názoru súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ v odvolaní trval na všetkých námietkach obsiahnutých v podanom opravnom prostriedku proti rozhodnutiu č. ČAS: MU-33-32/DS-Ž-2009 zo dňa 05.03.2010. Tvrdil, že napriek tomu, že boli naplnené podmienky podľa § 11 ods. 1 písm. c) zákona o azyle, bolo potrebné rozhodnúť podľa čl. 3 ods. 2 dublinského nariadenia (tzv. doložky suverenity). Navrhovateľ súhlasil s názorom krajského súdu, že zodpovednosť za posúdenie žiadosti o azyl príslušníka tretej krajiny nemožno štátu žiadnym spôsobom vnucovať, ale má za to, že táto povinnosť vzniká v prípade, že by jej neprevzatím došlo k porušeniu medzinárodných záväzkov, ktorými je Slovenská republika viazaná. Podľa jeho názoru by vzhľadom na súčasnú situáciu v Grécku bolo rozhodnutie Slovenskej republiky o jeho transfere nehumánne a navrhovateľ by bol uvedený do právnej neistoty v súvislosti s jeho ďalšou existenciou, najmä z pohľadu jeho žiadosti o udelenie azylu na území Slovenskej republiky.

Navrhovateľ ďalej v odvolaní poukázal na záväzky Slovenskej republiky, vyplývajúce z medzinárodných dohôd najmä na čl. 3 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a ako nedostatočné z pohľadu zisťovania skutkového stavu hodnotil konštatovanie správneho orgánu a krajského súdu, že Grécko je členským štátom Európskej únie, a teda sa považuje za bezpečnú krajinu, a že do súčasnosti Európska komisia neodporučila členským štátom pozastaviť odovzdávanie osôb do Grécka na základe dublinského nariadenia. Napriek tomu, že k takémuto odporúčaniu zo strany Európskej komisie nedošlo, niektoré členské štáty po zásahu súdnych orgánov cudzincov do Grécka na základe dublinského nariadenia netransferujú a ako dôkaz svojho tvrdenia priložil navrhovateľ k odvolaniu Správu Vysokého komisára Organizácie Spojených národov pre utečencov (ďalej len anglická skratka „UNHCR“) o národnej praxi pri aplikácii článku 3 ods. 2 dublinského nariadenia špecificky v kontexte nastávajúcich transferov do Grécka.

Navrhovateľ zastával v odvolaní názor, že stanovisko UNHCR, ktoré predložil je relevantným dokumentom, na ktorý je potrebné v konaní prihliadať a patrične sa s ním vysporiadať, keďže existujú aj iné mechanizmy (okrem činnosti Európskej komisie), ktoré mapujú situáciu v oblasti dodržiavania ľudských práv a minimálnych štandardov v právnom postavení utečencov a žiadateľov o azyl, ako napr. spomínaný UNHCR alebo Komisár pre ľudské práva Rady Európy.

Navrhovateľ ďalej v odvolaní namietal, že sa odporca nesprávne vysporiadal s námietkami k jeho transferu do Grécka, keďže podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku správny orgán v odôvodnení rozhodnutia uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia, pričom vyjadrenie odporcu k navrhovateľovým námietkam bolo obsiahnuté v odpovedi k vyjadreniu sa navrhovateľa k transferu do Grécka, ale nebolo súčasťou odporcovho rozhodnutia, a teda nie je možné preskúmať akým spôsobom sa odporca s navrhovateľovými námietkami vysporiadal.

V odvolaní je uvedené, že navrhovateľ sa naďalej obáva, že po transfere do Grécka nebude pripustený do konania o udelenie azylu, že bude zaistený a následne vyhostený do krajiny pôvodu – Afganistanu, kde by bol vystavený ohrozeniu života z dôvodu existencie vážneho bezprávia voči jeho osobe.

Na záver svojho odvolania navrhovateľ poukázal na skutočnosť, že má na území Slovenskej republiky súkromný život s občiankou Slovenskej republiky, pričom tento vzťah je možné charakterizovať ako dlhodobú známosť (keďže trvá už päť rokov) a v prípade realizácie transferu navrhovateľa do Grécka, príp. vyhostenia z Grécka do Afganistanu, by došlo k porušeniu jeho práva na súkromný život.

Dňa 03.09.2010 bol Najvyššiemu súdu SR doručený prípis právnej zástupkyne navrhovateľa k odvolaniu, v ktorom priložila z anglického jazyka preložené časti Správy UNHCR (o národnej praxi pri aplikácii čl. 3 ods. 2 dublinského nariadenia špecificky v kontexte nastávajúcich transferov do Grécka) týkajúce sa praxi členských štátov s ohľadom na čl. 3 ods. 2 v súvislosti s transfermi

do Grécka. Právna zástupkyňa v prípise konkrétne poukazuje na politické nariadenia platné v Dánsku, Luxembursku a na Islande, na judikatúru súdov na najvyššej úrovni v Rakúsku, Francúzsku, Maďarsku, Taliansku a Rumunsku a na prístup rakúskych orgánov (najmä Ústavného súdu a Vyššieho správneho súdu), ktoré už v roku 2001 rozhodli, že zodpovednosť za posúdenie žiadosti by mala byť prevzatá, ak sa zistí, že transfer by mohol spôsobiť alebo predstavuje porušenie čl. 3 alebo čl. 8 Európskeho dohovoru o ľudských právach. Ďalej v prípise opätovne upozorňuje na navrhovateľov vzťah s občiankou Slovenskej republiky v súvislosti s právom na súkromný život a poukazuje na to, že ani odporca ani krajský súd sa doposiaľ s touto námietkou nevysporiadal. Aj napriek tomu, že sa navrhovateľ pre obavu z transferu do Grécka zdržiava v súčasnosti na neznámom mieste, má naďalej záujem pokračovať v spoločnom živote so snúbenicou a považuje rozhodnutie vo veci za účelné a dôležité pre jeho ďalší život.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril listom zo dňa 20.08.2010. Na námietku navrhovateľa, že rozhodol v rozpore s odporúčaním UNHCR z decembra 2009, uviedol, že toto stanovisko je určené najmä Grécku, ktoré sa zaviazalo zreformovať svoj azylový systém a poukazuje na jeho základné nedostatky z pohľadu UNHCR. Ostatným krajinám sa odporúča nevracať do Grécka žiadateľov o azyl na základe dublinského nariadenia, kým reforma neprebehne. Toto odporúčanie však nie je právne záväzné a členské štáty majú možnosť aj naďalej postupovať v zmysle dublinského nariadenia.

Odporca ďalej uviedol, že rovnako fakultatívneho charakteru je aj ustanovenie čl. 3 ods. 2 dublinského nariadenia, ktoré umožňuje členským štátom prevziať zodpovednosť za posúdenie žiadosti, aj keď mu táto podľa stanovených kritérií neprislúcha a je plne v právomoci členského štátu, kedy k jeho využitiu pristúpi. Preto podľa názoru odporcu nie je právne relevantné odvolanie sa právnej zástupkyne na prax niektorých členských štátov pri uplatňovaní toho ustanovenia.

Odporca pokladá dôvody odvolania za rovnaké, aké už boli použité v predchádzajúcom konaní a je toho názoru, že navrhovateľ ani jeho právna zástupkyňa nepreukázali také skutočnosti, ktoré by mali zmeniť jeho právny názor v predmetnej veci, na základe čoho navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 1 Saz/2/2010-84 zo dňa 22.06.2010, ktorým potvrdil rozhodnutie Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej

republiky č. ČAS: MU-33-32/DS-Ž-2009 zo dňa 05.03.2010, ktorým bola žiadosť o udelenie azylu zamietnutá ako neprípustná.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29.09.2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle.

V § 11 ods. 1 písm. c) zákona o azyle je uvedené, že Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky zamietne žiadosť o udelenie azylu ako neprípustnú, ak je na konanie o udelenie azylu príslušný iný štát.

Ministerstvo bezodkladne informuje žiadateľa o tom, že zisťuje, či je iný štát príslušný na konanie o jeho žiadosti o udelenie azylu; počas zisťovania neplynie lehota na rozhodnutie. Ministerstvo vo výroku rozhodnutia podľa odseku 1 písm. c) uvedie aj štát, ktorý je príslušný na konanie o udelenie azylu (§ 11 ods. 3 zákona o azyle).

V zmysle § 53b zákona o azyle sa pri určení členského štátu Európskej únie zodpovedného za posúdenie žiadosti o udelenie azylu, ktorú podal štátny občan tretej krajiny v jednom z členských štátov Európskej únie, použijú kritériá a mechanizmy uvedené v právne záväzných aktoch Európskych spoločenstiev, pričom poznámka pod čiarou odkazuje na dublinské nariadenie.

Členské štáty posúdia žiadosť každého príslušníka tretej krajiny, ktorý podá žiadosť na hranici alebo na ich území ktorémukoľvek z nich. Žiadosť posúdi jeden členský štát, a to ten, ktorý je podľa kritérií stanovených v kapitole II označený ako zodpovedný (čl. 3 ods. 1 dublinského nariadenia).

Podľa čl. 10 ods. 1 dublinského nariadenia, keď sa zistí na základe dôkazu alebo indície, ako sú opísané v dvoch zoznamoch uvedených v článku 18 ods. 3, vrátane údajov uvedených v kapitole III nariadenia (ES) č. 2725/2000, že žiadateľ o azyl protiprávne prekročil hranicu do členského štátu po súši, mori alebo letecky po príchode z tretej krajiny, za posúdenie žiadosti o azyl je zodpovedný členský štát, do ktorého takto vstúpil. Táto povinnosť končí po 12 mesiacoch odo dňa, kedy sa uskutočnilo takéto protiprávne prekročenie hranice.

Ak členský štát, ktorému bola podaná žiadosť o azyl, považuje iný členský štát za zodpovedný za posúdenie tejto žiadosti, môže čo najrýchlejšie a v každom prípade do troch mesiacov od dátumu podania žiadosti v zmysle článku 4 ods. 2 vyzvať tento iný členský štát, aby prevzal žiadateľa (čl. 17 ods. 1 dublinského nariadenia).

Dožiadaný členský štát vykoná potrebné kontroly a vynesie rozhodnutie o dožiadaní o prevzatie žiadateľa do dvoch mesiacov od dátumu obdržania dožiadania (čl. 18 ods. 1 dublinského nariadenia), pričom nekonanie v dvojmesačnej lehote sa rovná akceptovaniu dožiadania a ukladá povinnosť prevziať danú osobu, ako aj zabezpečiť náležité dojednania pre jej príchod (čl. 18 ods. 7 dublinského nariadenia).

Keď dožiadaný členský štát akceptuje, že má prevziať žiadateľa, členský štát, v ktorom bola podaná žiadosť o azyl, oznámi žiadateľovi rozhodnutie o tom, že neposúdi žiadosť a o povinnosti odovzdať žiadateľa do zodpovedného štátu (čl. 19 ods. 1 dublinského nariadenia).

Ak sa odovzdanie neuskutoční v lehote šiestich mesiacov, zodpovednosť prípadne členskému štátu, v ktorom bola podaná žiadosť o azyl. Táto lehota sa môže predĺžiť najviac na jeden rok, ak sa odovzdanie nemohlo uskutočniť kvôli uväzneniu, alebo najviac na osemnásť mesiacov, ak sa žiadateľ o azyl skrýva (čl. 19 ods. 4 dublinského nariadenia).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o zamietnutí navrhovateľovej žiadosti o udelenie azylu ako neprípustnej, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu,

najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie azylu ako neprípustnej skutočnosťou, že Grécka republika neodpovedala na žiadosť o prevzatie zodpovednosti v lehote dvoch mesiacov podľa dublinského nariadenia, stala sa tak zodpovedným štátom za prevzatie navrhovateľa podľa čl. 18 ods. 7 dublinského nariadenia a dňa 26.02.2010 súhlasila s jeho odovzdaním na svoje územie. Vzhľadom na uvedené bola navrhovateľova žiadosť zamietnutá ako neprípustná podľa § 11 ods. 1 písm. c) zákona o azyle z dôvodu príslušnosti iného členského štátu (Grécka) na posúdenie žiadosti.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa (podanie vysvetlenia dňa 17.09.2009, vstupný pohovor dňa 23.09.2009 a 02.10.2009 a dodatok pohovoru dňa 15.10.2009) a písomnou korešpondenciou s aténskym letiskom a gréckym azylovým úradom.

Navrhovateľ žiadal o azyl z obavy o svoj život v krajine pôvodu - Afganistane. Chce na Slovensku zostať žiť a pracovať; má tu aj priateľku, ktorá je občiankou Slovenskej republiky, s ktorou udržiava dlhodobý vzťah.

Ako vyplynulo z dotazníka, navrhovateľ pri vstupnom pohovore dňa 02.10.2009 uviedol, že v noci 28.08.2009 prekročil turecko-grécku hranicu loďou do malého gréckeho prístavu Mitilini, čím protiprávne prekročil štátnu hranicu členského štátu uplatňujúceho dublinské nariadenie. Na základe týchto informácií bola dňa 27.10.2009 v zmysle čl. 10 ods. 1 dublinského nariadenia odoslaná do Gréckej republiky žiadosť o prevzatie zodpovednosti, na ktorú Grécka republika nereagovala v ustanovenej dvojmesačnej lehote a stala sa tak zodpovednou za posúdenie žiadosti. Dňa 26.02.2010 Grécko súhlasilo s odovzdaním navrhovateľa na svoje územie.

Odvolací súd chce na tomto mieste poukázať aj na skutočnosť, že navrhovateľ dňa 23.03.2010 svojvoľne opustil azylové zariadenie - pobytový tábor Opatovská Nová Ves, na základe čoho bol dňa 30.03.2010 vyradený z evidencie a toho času sa nachádza na neznámom meste. Týmto

svojím konaním nielenže zmaril pripravený transfer jeho osoby do Grécka, ktorý mal prebehnúť dňa 02.04.2010, ale zároveň vyvolal pochybnosti, či má skutočný záujem o udelenie azylu na území Slovenskej republiky.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní odporca aj súd prvého stupňa vychádzali, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne zistil skutkový stav a vyvodil z neho správny záver, že štátom príslušným na posúdenie žiadosti navrhovateľa je Grécka republika a je teda potrebné navrhovateľovu žiadosť o udelenie azylu zamietnuť ako neprípustnú podľa § 11 ods. 1 písm. c) zákona o azyle.

V tejto súvislosti je treba uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 správneho poriadku má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol a zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné žiadateľom neuplatnené dôvody pre udelenie azylu a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Keď teda odporca dospel k záveru, že došlo k naplneniu § 11 ods. 1 písm. c) zákona o azyle a takýto záver nachádza oporu aj vo výsledkoch vykonaného dokazovania, krajský súd nepochybil, keď považoval rozhodnutie z týchto dôvodov za zákonné a toto rozhodnutie potvrdil.

Krajský súd sa zaoberal námietkami obsiahnutými v opravnom prostriedku a rovnako aj dôvodmi, pre ktoré požiadal navrhovateľ o azyl.

Ohľadne námietok navrhovateľa o nehumánosti transferu navrhovateľa do Grécka a jeho nepripustenia k azylovému konaniu nemá k vysloveným záverom krajského súdu odvolací súd žiadne pripomienky a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Odvolací súd k námietke navrhovateľa, že bolo v jeho prípade potrebné rozhodnúť podľa čl. 3 ods. 2 dublinského nariadenia (tzv. doložky suverenity), považuje za dôležité uviesť, že nariadenie ani žiadny zákon výslovne neukladá povinnosť správneho orgánu prevziať zodpovednosť za posúdenie žiadosti o udelenie azylu podľa čl. 3 ods. 2 dublinského nariadenia. Nejde teda o nárok, o ktorom musí rozhodnúť správny orgán ex lege, ale o výsledok správneho

uváženia správneho orgánu. Správne uváženie (diskrečná právomoc správneho súdnictva) je svojou podstatou možnosťou správneho orgánu vybrať pri rozhodovaní jedno z viacerých dovolených riešení. Podľa § 245 ods. 2 O. s. p. pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. Súdne preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu nie je teda v týchto prípadoch vylúčené, ale je podstatne obmedzené pretože sa môže týkať iba toho, či rozhodnutie správneho orgánu nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom. V takých prípadoch je súd oprávnený preskúmať len to, či došlo k výberu z dovolených možností, ale výber sám zásadne prieskumu nepodlieha a preskúmanie sa vykoná iba podľa kritérií, ktoré pre správne uváženie uvádza zákon.

Ak teda právna zástupkyňa navrhovateľa poukazovala na prax niektorých členských štátov Európskej únie, ktorých orgány rozhodli v niektorých prípadoch o nenavrátaní žiadateľov podľa dublinského nariadenia do Gréckej republiky, ide o správne uváženie, ktoré je plne v právomoci daného členského štátu a výber z možností „prevziať“ či „neprevziať“ zodpovednosť za posúdenie nepodlieha súdnemu preskúmaniu.

S vyššie uvedenou námietkou neprevzatia zodpovednosti súvisela aj navrhovateľova námietka, že dlhodobo udržiava partnerský vzťah s občiankou Slovenskej republiky a že sa s touto námietkou nevysporiadal odporca ani krajský súd. Tunajší súd odkazuje na prípis odporcu právnej zástupkyňi navrhovateľa zo dňa 05.03.2010, v ktorom odporca uvádza, že partnerský vzťah navrhovateľa so slovenskou štátnou občiankou nepovažuje za relevantný a opodstatnený dôvod na podanie žiadosti o udelenie azylu na území Slovenskej republiky a zároveň ani za dostatočný dôvod na využitie práva suverenity Slovenskej republiky v tomto prípade dobrovoľne posúdiť navrhovateľovu žiadosť.

Ako dôvodná sa javí tunajšiemu súdu námietka navrhovateľa, že odporca ani krajský súd sa nevysporiadali so všetkými námietkami navrhovateľa, ktoré uviedol v priebehu konania, konkrétne, že odporca sa vyjadril k navrhovateľovým námietkam iba v odpovedi k vyjadreniu sa navrhovateľa k transferu do Grécka zo dňa 05.03.2010, ale nebolo súčasťou rozhodnutia odporcu a teda nie je možné preskúmať akým spôsobom sa odporca s navrhovateľovými námietkami vysporiadal.

Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku správny orgán v odôvodnení rozhodnutia uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. Tunajší súd uznáva, že z pohľadu § 47 ods. 3 správneho poriadku sa môže zdať, že odôvodnenie, ktoré obsahuje rozhodnutie odporcu č. ČAS: MU-33-32/DS-Ž-2009 zo dňa 05.03.2010 je nepostačujúce, avšak je potrebné uviesť, že odporca sa s námietkami navrhovateľa vysporiadal v prípise zo dňa 05.03.2010 (teda v rovnaký deň, ako vydal rozhodnutie o zamietnutí navrhovateľovej žiadosti ako neprípustnej), v ktorom vyčerpávajúcim spôsobom reaguje na námietky, ktoré uviedla navrhovateľova právna zástupkyňa v prípise zo dňa 30.11.2009. Z tohto dôvodu považuje tunajší súd odporcovo rozhodnutie za dostatočne jasné, zrozumiteľné a odôvodnené. Navyše, odôvodnenie rozhodnutia nie je právne záväzné, t. j. nie je tou časťou súdneho rozhodnutia, ktorá by nadobúdala záväzné účinky na právne vzťahy účastníkov konania.

Na základe vyššie uvedených skutočností tunajší súd konštatuje, že aj napriek tomu, že odporca mal do odôvodnenia svojho rozhodnutia zahrnúť aj vysporiadanie sa s námietkami navrhovateľa tak, ako to spravil v prípise zo dňa 05.03.2010, tunajší súd je toho názoru, že vznesená námietka nie je spôsobilá tak zásadne ovplyvniť konanie, aby došlo k zmene rozhodnutia vo veci samej, nakoľko toto je správne a vychádza z náležite zistených skutkových okolností a správneho právneho posúdenia veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so skutkovými aj právnymi závermi krajského súdu, ktoré vo svojom rozhodnutí odôvodnil, z čoho vyvodil svoj záver zhodný so záverom odporcu o tom, že na posúdenie navrhovateľovej žiadosti o udelenie azylu je podľa kritérií uvedených v dublinskom nariadení príslušným členským štátom Grécka republika, na základe čoho bola navrhovateľova žiadosť zamietnutá ako neprípustná podľa § 11 ods. 1 písm. c) zákona o azyle.

Rozhodnutie odporcu o zamietnutí žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu ako neprípustnej bolo potrebné považovať za zákonné, preto odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods.1 O.s.p.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c O.s.p. tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci, právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 29. septembra 2010

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Anna Koláriková